

# Eva Piquer

## Crònica desacomplexada



Un llibreter publica una antologia de disbarats elaborada a partir de peticions reals de clients

# La plaça del Vietnam

**Q**ue alci la mà qui no hagi entrat alguna vegada en una llibreria amb una idea poc o molt aproximada del títol del llibre que buscava. Tampoc cal que us delateu si n'heu fet de l'alçada d'un campanar, com demanar el *James Joyce* d'Ulisses (una relliscada imperdonable quan es comet tot fent cara d'intel·lectual).

Eduardo Fernández és un llibreter dels bons que, durant anys, s'ha dedicat a recopilar les confusions dels clients de la Casa del Llibre de Barcelona a l'hora de sol·licitar determinats títols. I què n'ha fet, de tot el material aplegat? Un llibre, ves per on.

*Soldados de cerca de un tal Salamina* (Comanegra) és el títol del volum en qüestió i és també la manera com un client despistat es va referir a *Soldados de Salamina*, de Javier Cercas. En aquest cas, desxifrar què volia devia ser més fàcil que quan algú va demanar *Apolo Libertat*. Les bases de dades treien fum, sense èxit. Fins que van deduir que el títol cercat era *La por a la libertat*, d'Erich Fromm.

Digue'm amb què et confons i et diré quina cultura tens. El client que pretenia comprar "llibres de Simone de Bovary" tenia els cables creuats, d'acord, però almenys havia sentit a parlar de l'heroïna de Flaubert. Què t'hi jugues que a Simone de Beauvoir li hauria fet gràcia.

*L'antropòleg innocent*, de Nigel Barley, ha estat rebatejat amb mil i un noms. Com ara *L'antropòleg innocent*, *L'arqueòleg innocent*, *L'astropòleg innocent* o *L'antropòleg espavilat*.



A la Casa del Llibre, com en altres llibrereries, alguns clients demanen títols inexistents que més aviat semblen un acudit intel·lectual ■ RUTH MARIGOT

Vet aquí un homenatge a Esperanza Aguirre, aquella ministra de Cultura que, segons la llegenda, va confondre José Saramago amb una inexistente "Sara Mago". Doncs bé, un client va preguntar amb aquella alegria on eren els llibres de "Pilar Mundera" quan en realitat buscava obres de Milan Kundera. I, parlant de Saramago: hi ha qui ha anomenat el Nobel portuguès "José Samaranch". Quan no me li canvien el sexe, me'l fan president del COI, pobre home.

**Eduardo Fernández ha recopilat durant anys les confusions dels clients de la Casa del Llibre de Barcelona**

Més disbarats bibliogràfics. *Maquiavel*, del Príncep (el llibre buscat era *El Príncep*, de Maquiavel). *Més Plató i menys filosofia* (*Més Plató i menys Prozac*, de Lou Marinoff). *Metafísica per un tub* (*Metafísica dels tubs*, d'Amélie Nothomb). *Tirititlan blanc* (*Tirant lo Blanc*, de Joanot Martorell). *Laura a la ciutat dels fantasmes* (*Laura a la ciutat dels sants*, de Miquel Llor). *Mil años de soledad* (*Cien años de soledad*, de Gabriel García Márquez).

*Ara no toca* (*Ara sí que toca!*, de Francesc-Marc Álvaro).

Una senyora duia a la mà un paper on tenia anotat l'encàrrec que li havia fet la seva filla: *La plaça del Vietnam*, de Mercè Rodoreda. Una llibretera la va advertir que el títol correcte era *La plaça del Diamant*. Però la dona, tossuda, no es va deixar convèncer i se'n va anar tota decidida cap a un altre punt d'informació, a veure si allà l'atenien millor.

epiquer@avui.cat

## El Comentari



Jordi Costa

### Hi haurà rialles

**L**a cultura popular ha subministrat, tradicionalment, bones eines per segmentar la població en bàndols irreconciliables: hi ha qui és de l'Àstèrix i qui és del Tintín, dels Beatles o dels Rolling Stones, del Bisbal o del Bustamante... Una pel·lícula recent està inspirant una variant del conflicte: el món es podria dividir entre els qui riuen amb el desenllaç de *Pozos de ambición* i els qui se'l prenen seriosament.

YouTube, que ara com ara és una bona metàfora de l'univers, ja ha reflectit la dissensió: molts usuaris han pujat vídeos domèstics en què proposen la seva pròpia versió paròdica de l'esmentat desenllaç, una escena final que no convé desvetllar a qui encara no hagi vist la pel·lícula, però que fa un ús del registre expressionista que força els límits de la versemblança. Els força fins al punt que el resultat pot resultar grotesc. I, per tant,

còmic. Per cada vídeo penjat a YouTube per recrear el monòleg final de Daniel Plainview, el personatge interpretat per Daniel Day-Lewis, hi ha tot un seguit d'agressius comentaris que acusen d'incultes els qui es foten de la pel·lícula de Paul Thomas Anderson. Alguns usuaris s'han entretingut a elaborar autèntiques perles: un d'ells recrea una trucada de Plainview a una línia de telèfon eròtic fent ús de diàlegs significa-

**La cultura popular ha proporcionat sempre bones eines per segmentar la població en bàndols irreconciliables**

tius de la pel·lícula; un altre recicla l'escena de la pel·lícula afegint rialles pregravades... No obstant, cap dels exercicis és tan graciós com l'original.

El fenomen no només reafirma el poder de la cultura popular per dividir-nos: també proposa una nova funcionalitat per a YouTube, que es converteix, així, en la fragmentària consciència que castiga (i es riu) de les nostres temptacions de solemnitat.